προστακτικὰ τὸ χέρι του κ' ἄρχισε ὁ χορός.

Ἀλλὰ τί χορὸς ἦταν ἐκεῖνος! Ὅποιος ἔβλεπε αὐτὴ τὴ γυναῖκα μὲ τὰ ξέπλεκα μαλλιὰ ποὺ κυμάτιζαν ἐπάνω στοὺς ἀλαβάστρινους ὤμους της, μὲ τὰ λευκὰ κ' ὁλοστρόγγυλα χέρια της ποὺ τὰ σταύρωνε κάθε τόσο ἐπάνω στὸ σταρταριστό της στῆθος, μὲ τὰ μαῦρα καὶ μεγάλα βλέφαρα ποὺ ἦσαν χαμηλωμένα πρὸς τὰ κάτω, μὲ τὸ λεπτὸ καὶ κομψὸ της ἀνάστημα νὰ γέρνη μὲ ἡδυπάθεια σύμφωνα μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς, νὰ λυγίζη σὰν ἄνθος καὶ σχεδὸν ν' ἀγγίζη καταγῆς, ὅποιος ἔβλεπε ἔτσι τὴ Γκουίνλαρὲ θὰ τὴν ἔπαρνε γιὰ κοιμιὰ θαλασσινὴ νεραΐδα ἢ κανένα οὐρὶ τοῦ παραδείσου.

Ὁ Σουλτᾶνος τὴν κύτταζε μὲ περιπάθεια, γεμᾶτος γοητεία καὶ πόθους.

Ἕνα χορὸ ἀκόμα ἔμενε νὰ χορέψη ἡ Γκουίνλαρὲ καὶ ζήτησε γιὰ σύντροφό της ἕναν νεαρὸ εὐνοῦχο χορευτή. Αὐτὸς παρουσιάστηκε ἀμέσως κ' ἡ χορεύτρια τοῦ ἔπασε τὸ χέρι κ' ἐξακολούθησε νὰ χορεύη μὲ περισσότερη χάρι. Ὅλων τὰ μάτια ἦσαν καρφωμένα ἐπάνω της. Τί ὑπέροχα, τί ἀνάλαφρα ποὺ πηδοῦσε καὶ λίκνιζε τὸ κορμί της!... Ἄλλοτε ἔσυρε τὸν εὐνοῦχο στὴν ἀγκαλιά της κ' ἄλλοτε ἀφινόταν νὰ τὴν παρασύρη αὐτὸς κοντά του. Σὲ μιὰ τέτοια φιγοῦρα τοῦ χοροῦ ὁ εὐνοῦχος, σὰν νἄχε ζαλισπεῖ, θαρρεῖς, τράβηξε τὴ Γκουίνλαρὲ πὸ ἀπότομα πρὸς τὸ μέρος του στὴν ἄκρη τοῦ δώματος. Ἡ Γκουίνλαρὲ πτήδησε κοντά του, χωρὶς νὰ προσέξη ποῦ βρίσκεται, κ' ἔκαμε νὰ τὸν ἀγκαλιάση, μὰ αὐτὸς παραμέρισε κ' ἔτσι ἡ ὡραία χορεύτρια, μὲ τὴ φόρα ποὖχε πάρει, γκρεμίστηκε ἔξω ἀπ' τὸ δῶμα κ' ἔπεσε στὴ θάλασσα ποὺ βροντοκυμάτιζε ἀτὸ κάτω. Μιὰ κραυγὴ ἀκούστηκε τότε, μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ στὴν κραυγὴ αὐτὴ ἀπάντησε μιὰ ἄλλη, γειάτη ἀτελπισία καὶ λαχτάρα. Ἦταν ὁ ἀγαπημένος τῆς Γκουίνλαρέ, ὁ Ἀλῆς, φύλακας τοῦ κιοσκιοῦ κ' αὐτὸς τὴν ὥρα τοῦ χοροῦ. Ὁ δύστυχος νέος, βλέποντας τὴν ἀγαπημένη του νὰ πέφτη στὴ θάλασσα, ρίχτηκε κάτω ἀπ' τὸ δῶμα γιὰ νὰ τὴ σώση. Ὅλων τὰ μάτια εἶχαν καρφωθεῖ τώρα στὰ σκοτεινὰ νερά, μὰ μάταια περίμεναν νὰ δοῦν τοὺς δυὸ νέους. Τὸ δυνατὸ ρεῦμα τοῦ μέρους αὐτοῦ τοὺς παρέσυρε στὸν ἀνήλιαγο τῆς θαλάσσης βυθὸ γιὰ πάντα!....

* * *

Ἦταν μεσάνυχτα πειὰ κ' ἡ σελήνη, λαμπρὴ καὶ μελαγχολική, ἔγερνε πρὸς τὴ δύσι της. Τὸ δῶμα εἶχε ἐρημωθεῖ. Θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς ὅλα ἐκεῖνα τὰ φῶτα, ἡ μουσική, ὁ θόρυβος, τὰ μῦρα, τὰ λουλούδια ποὺ χάθηκαν μαζὺ μὲ τὴν ὡραία χορεύτρια, δὲν ἦσαν παρὰ μιὰ μαγικὴ ὀπτασία ποὺ διαλύθηκε στὴ σταγιή.

Μολαταῦτα, τρεῖς ἄνθρωποι ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμα νὰ μένουν στὸ δῶμα τοῦ περιπτέρου ὅπου εἶχε συμβεῖ τὸ τρομερὸ δράμα. Κ' οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἄνθρωποι ἦσαν ἡ Γκιούλιφερ, ὁ Γιουσοὺφ κ' ὁ εὐνοῦχος χορευτής.

— Ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος τὴν ἔρριξες στὴ θάλασσα; ρώτησε ἔξαφνα ὁ Κιζλὰρ ἀγᾶς τὸν εὐνοῦχο.

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε γελῶντας αὐτός. Εἴδατε τί καλὰ ποὺ τὰ κατάφερα;

— Πήγαινε λοιπὸν κ' ἐσὺ νὰ τὴ βρῆς! μούγκρισε ὁ Γιουσούφ. σπρώχνοντας ἀπότομα μ' ὅλη του τὴ δύναμι τὸν εὐνοῦχο ἔξω ἀπ' τὸ δῶμα.

Τὸ ρεῦμα ποὺ περνοῦσε κάτω ἀπ' τὸ δῶμα ὁρμητικό, ἄρπαξε τ. δυστυχισμένο θῦμα, τὸ στριφογύρισε καὶ τὸ βύθισε στὴ μαύρη ἄβυσσο, ὅπως πρὸ ὀλίγου καὶ τὰ κορμιὰ τῆς Γκουίνλαρὲ καὶ τοῦ Ἀλῆ.

— Ἄ! φώναξε τώρα ἡ ὡραία Γκιούλιφερ, ἀναπνέοντας ἐλεύθερα. Εἶνε ὁ τρίτος ἄνθρωπος ποὺ πνίγεται ἀπόψε.... Ὁ Ἀλλὰχ νὰ μὲ συχωρήση!... Ἔπρεπε νὰ γίνη κ' ἔγινε.....

* * *

Καὶ τώρα δὲν εἶνε φυσικὰ δύσκολο νὰ ἐξηγήσετε γιατὶ ἡ χαριτωμένη αὐτὴ ἀστὴ τοῦ Βοσπόρου λέγεται Κὰν Ντιλλὶ, δηλαδὴ «Ματωμένο Ἀκρωτῆρι».

□ □ □ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΠΟΥ... ΔΥΟΥΝ □ □ □

Ἡ διάσημος καλλιτέχνις τοῦ κινηματογράφου Πόλα Νέγκρι ἡ ὁποία κατὰ τὰ τελευταῖα τηλεγραφήματα ἐξ Ἀμερικῆς, εἶνε ἑτοιμοθάνατη, στὸ ρόλο τῆς Ντιμπαρύ.

ΤΑ ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΠΑΝΙΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ

Ὡς γνωστόν, ὁ ἀείμνηστος διηγηματογράφος Ἀλέξ. Παπαδιαμάντης δὲν ἔγραφε στίχους. Ἐν τούτοις τὸ «Μπουκέτο» εἶχε δημοσιεύσει κατὰ καιροὺς μερικὰ ποιήματά του, τὰ ὁποῖα εἶχε ἀνακαλύψει σὲ παλαιὰ, σπάνια περιοδικὰ καὶ Ἡμερολόγια. Ἔργα ἴσως τῆς νεότητος τοῦ Σκιαθίτου λογοτέχνη. Σήμερα δημοσιεύουμε δυὸ ἀκόμα ποιήματα τοῦ Παπαδιαμάντη, παρμένα ἀπὸ τὸ βιβλίο ποὺ ἐξέδωκε τελευταῖα γιὰ τοὺς δυὸ Σκιαθίτας διηγήματογράφους, τὸν Παπαδιαμάντη καὶ τὸν Μωραϊτίδη, ὁ κ. Ἠλίας Βουτιερίδης.

Η ΚΟΙΜΑΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Λόγγος κ' ὀρμάνι γύρω στὸ παλάτι
καὶ τὸ φυλᾶν ἀόρατα σπαθιὰ
κ' ἐκείνη ἀποκοιμήθηκε βαθειὰ
καὶ δὲν τὴ βλέπει ἀνθρώπου μάτι.

Μάγια κακὰ τῆς εἶχαν καμωμένα
νὰ μὴν ξυπνήση χρόνους ἑκατὸ
πρὶν ἕνα βασιλόπουλο ἀκουστὸ
ἔρθη νὰ τὴν εὕρη ἀπ' τὰ ξένα.

Σ' εἶσαι ἡ Κοιμάμενη Βασιλοπούλα
ποὺ ὅλ' ἡ Ἑλλάς, νανούρισμα γλυκό,
σοῦ στέλνει ἕνα τραγοῦδι μυστικὸ
καὶ μιὰ χρυσόχλωρη μυρτοῦλα.

Σ' εἶσαι ἡ Κοιμάμενη Βασιλοπούλα
ποὺ δὲν κοιμᾶσαι μοναχή σου ἐσύ.
Κι' ἄλλος ἐκεῖ δεξιά σου τὴ χρυσῆ
τοῦ Ἔθνους καρτερεῖ αὐγοῦλα.

Σταυρὸς ἀστράφτει καὶ σπαθὶ σιμά του.
ψυχῶν κοπάδι φτερουγίζει ἐκεῖ,
ἀγίων μελίσσι γύρω κατοικεῖ
κ' ἀγγέλοι ἀμώνουν στ' ὄνομά του.

Ἐκεῖος εἶν' ἡ ἐλπίς μας, ὁ Μεσσίας.
ἐκεῖος τοῦ Γένους ὁ ἐγδικητὴς
ὅπου κοιμᾶται στὰ ὑπόγεια τῆς
Ἀγίας τοῦ Θεοῦ Σοφίας.

Καὶ θὰ ξυπνήση νὰ χαροῦν σιμά του
κ' οἱ ὅσιοι μὲ τὰ πρόσωπα χλωμὰ
κ' οἱ μάρτυρες στὰ στήθεια τὰ θερμὰ
ἀπ' τὴν πορφύρα τοῦ αἱμάτου.

Καὶ σὲ ἄμποτε, μὲ τόσους πονεμένους
στὴν ὕστερη ὥρα πρὶν ἀναστηθῆς,
νὰ σ' ἀξιώση ἡ χάρις νὰ βρεθῆς
στὴ μυστικὴ χαρὰ τοῦ Γένους.

Ἐκεῖ κοιμᾶται, ἐκεῖ καιροὺς καὶ (χρόνια
κ' ἡ συντροφιά του θὲ νὰ γίνης σύ,
μὰ ἡ ἀγνότης του εἶνε περισσὴ
καὶ πρῶτα κ' ὕστερα κ' αἰώνια.

Καὶ σέ, Βασιλοπούλα, θὰ σ' ἀγνίση
μαρτύρων αἷμα, ἄχνη καὶ φωτιά,
κ' ἡ πρώτη τοῦ πολέμαρχου ματιὰ
πρώτη γλυκὰ θὰ σὲ ξυπνήση.

Παρηγοριὰ στὴ φτώχια μας νὰ στείλη
τὸ δουλεμένο Γένος νὰ χαρῆ,
τοὺ ἀπ' τὴ ματιά του ἥλιο καρτερεῖ
ὥρα τὴν ὥρα ν' ἀνατείλη.

Σημ. «Μπουκέτου».—Τὸ ποίημα αὐτὸ ἐγράφη γιὰ τὸ θάνατο τῆς βασιλόπαιδος Ἀλεξάνδρας, στὰ 1891.

ΣΤΙΧΟΙ

Εἰκόν' ἀχειροποίητη ποὺ στὴν καρδιά μου σ' εἶχα.
Κι' εἶχα γιὰ μόνο φυλαχτὸ μιὰ τῆς κορφῆς σου τρίχα.
Ὀνείρατα στὸν ὕπνο μου μαυροφτερουγισμένα,
σὰν περιστέρι στὴ φωλιὰ μὲ τάραξαν γιὰ σένα.
Κίνδυνο, μαῦρο σύννεφο, ἡ μάγισσες μοῦ λένε.
Τ' ἀηδόνια αὐτὰ ποὺ κελαδοῦν μοῦ φαίνονται νὰ κλαῖνε.
Νὰ σὲ χαρῆ κ' ἡ ἄνοιξι μαζὺ μὲ τὰ λουλούδια,
ὁποῦνε σὰν ἀμέτρητα ζωγραφιστὰ τραγούδια.
Σὺ στὸ σκολειὸ δὲν ἔμαθες νὰ γράφης ραβασάκια,
Στὰ χείλη σου τὰ ρόδινα ποῦ τἄβρες τὰ φαρμάκια;
Στὰ μάτια τὰ ψηχαλιστὰ πῶχει ὁ ἔρωτας καρτέρι,
Πόσο μεθοῦσι μέθυσα ἕνας Θεὸς τὸ ξέρει..
Τὰ μάτια τὰ ψηχαλιστά, γύρνα σ' ἐμέ, πουλί μου,
Ἀγάπη μου περήφανη, ἀγάπη διαλεχτή μου.
Κι' αὐτὸ τὸ μορφοδούλικο τὸ τιμημένο χέρι
Ἂν ἔσφιξε ἢ τὄσφιξαν, ἕνας (Θεὸς τὸ ξέρει.
Τὴ χάρι σου τὴ σπλαχνικὴ μὴ (μ' ἀρνηστῆς, πουλί μου,
Ἀγάπη μου αἰώνια, ἀγάπη (ὑστερνή μου.

ΑΛ. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ